

UITSPRAAK
SGIM 2019-39

van

de Geschilleninstantie Mondzorg ex artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017, hierna te noemen het 'Reglement', van Stichting Geschilleninstantie Mondzorg

inzake

het geschil van A, hierna te noemen 'klaagster', tegen B, zorgaanbieder te C, hierna te noemen 'verweerster'. Verweerster is via de klachtenregeling van de [beroepsorganisatie] aangesloten bij Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

Klaagster heeft bij e-mail d.d. 3 december 2019, ingekomen op gelijke datum, het geschil bij de Geschilleninstantie Mondzorg aanhangig gemaakt.

Het griffiegeld heeft de Geschilleninstantie Mondzorg op 3 december 2019 ontvangen.

Verweerster heeft op 28 januari 2020 een verweerschrift ingediend.

Klaagster en verweerster zijn bij e-mail van 6 april 2020 akkoord gegaan met een behandeling van het geschil zonder hoorzitting in verband met de bijzondere omstandigheden ten gevolge van het coronavirus. De behandeling van het geschil vond plaats buiten aanwezigheid van partijen op 17 april 2020 via een video conference op basis van de door partijen overgelegde stukken aan de Geschilleninstantie Mondzorg.

Het geschil

Het geschil betreft zakelijk weergegeven het verwijt van klaagster dat verweerster niet adequaat heeft gehandeld toen zij in juni 2017 constateerde dat het element 32 was geroteerd met als gevolg dat de wortel van het element uit het kaakbot is gedrukt waardoor het element verloren is gegaan.

Tevens verwijt zij verweerster dat zij klaagster niet goed heeft geïnformeerd over de ernst van de rotatie van het element 32 en de noodzaak het element terug in het kaakbot te roteren.

Tijdens een halfjaarlijkse controle op 21 juni 2017 heeft klaagster aangegeven last te hebben van het element 32 in het onderfront omdat de wortel van het element steeds meer bloot kwam te liggen. Verweerster heeft klaagster toen doorverwezen naar de orthodontist. Door de orthodontist is klaagster vervolgens doorverwezen naar een parodontoloog. Beide verwijzingen waren niet nodig geweest aldus klaagster omdat van meet af aan duidelijk was dat het element is gaan roteren door de druk van de draadspalk achter het element. In plaats van de draadspalk te verwijderen heeft verweerster in december 2018 de spalk nogmaals vastgezet toen deze los was gekomen waardoor de druk op het element 32 is blijven bestaan en het element uiteindelijk verloren is gegaan.

Tijdens het consult op 22 februari 2019 bij D, parodontoloog te E, heeft klaagster voor het eerst gehoord dat de druk van de draadspalk de oorzaak van het roteren en uitdrukken van de wortel van element 32 was.

Tijdens een second opinion op 22 mei 2019 bij tandarts F heeft klaagster vernomen dat de rotatie van het element met als gevolg dat de wortel uit de kaak is gedrukt een proces van jaren is geweest en dit te voorkomen was geweest als verweerster de draadspalk jaren eerder had verwijderd. In plaats van de draadspalk tijdig te verwijderen heeft verweerster de spalk in december 2018 opnieuw vastgezet nadat deze los was gekomen. Door de draadspalk niet tijdig te

verwijderen is het element afgestorven en op 13 juni 2019 geëxtraheerd. Klaagster ziet zich nu genoodzaakt tot een behandeling ter vervanging van het element 32 tezamen met een eventuele behandeling voor verloren gegaan bot.

Klaagster stelt zich op het standpunt dat verweerster verantwoordelijk is voor het verlies van het element 32 door de draadspalk achter het element niet tijdig te verwijderen. Tevens stelt klaagster niet bekend te zijn geweest met de ernst van de situatie en het doel van de verwijzing naar de orthodontist. Volgens klaagster heeft verweerster haar niet medegedeeld dat ze werd doorverwezen om de wortel terug in het kaakbot te roteren door middel van een orthodontische behandeling. Verweerster heeft klaagster niet geïnformeerd over de noodzaak hiervan en dat bij het achterwege laten van een terug-rotatie het element verloren zou gaan. Daarnaast was klaagster niet op de hoogte van het feit dat het kaakbot tot aan de wortelpunt was verdwenen. Klaagster stelt verweerster aansprakelijk voor alle te maken kosten voor herstel van het verlies van het element 32. Daarnaast vordert klaagster de kosten voor de - aldus klaagster niet noodzakelijke - bezoeken aan de orthodontist en de parodontoloog.

Klaagster vordert een schadevergoeding ad € 2.000,-. De door klaagster te maken herstelkosten zijn op dit moment nog niet duidelijk omdat een herstelbehandeling nog moet plaatsvinden en de kosten hiervan nog niet bekend zijn.

Het verweer

Verweerster betwist het standpunt van klaagster dat zij nalatig heeft gehandeld ten aanzien van de rotatie van het element 32 met als gevolg dat het element verloren is gegaan.

Klaagster is sedert 2004 onder behandeling van verweerster.

Tijdens een consult op 21 juni 2017 gaf klaagster aan klachten te hebben. Verweerster constateerde een gegeneraliseerde tandvleesontsteking en een recessie (terugtrekking) van het tandvlees ter plaatse van het element 32. Achter de elementen 33-43 was een draadspalk aanwezig in verband met een in het verleden ondergane orthodontische behandeling. Verweerster heeft klaagster dezelfde dag naar de orthodontist doorverwezen met de vraag onderzoek te doen naar de recessie buccaal (aan de buitenzijde) bij het element 32 en indien noodzakelijk het element terug te roteren of eventueel een tandvlees transplantatie te doen.

Tijdens het periodiek onderzoek op 24 januari 2018 constateerde verweerster wederom dat er sprake was van een forse toename van de recessie buccaal van het element 32. Op de door verweerster gemaakte röntgenfoto was een apicale opheldering waarneembaar en te zien dat de recessie bijna tot aan de wortelpunt was gevorderd. Verweerster heeft haar bevindingen uitvoerig met klaagster besproken en hierbij aangegeven dat de oorzaak volgens haar bij de orthodontie of de draadspalk gezocht moest worden. Verweerster heeft aangegeven dat indien de wortel niet naar binnen verplaatst zou worden klaagster het element zou verliezen. Verweerster heeft klaagster toen opnieuw een verwijsbrief voor de orthodontist meegegeven met het verzoek de recessie bij het element 32 te beoordelen.

Verweerster heeft klaagster pas weer op 7 november 2018 voor een periodieke controle gezien nadat klaagster de periodieke controle in juni 2018 had afgezegd.

Tijdens dit consult vertelde klaagster dat zij bij de orthodontist was geweest en te horen had gekregen dat deze niets voor klaagster kon doen. De orthodontist heeft klaagster om die reden doorverwezen naar de parodontoloog. Verweerster constateerde dat de orthodontische spalk achter de elementen 33-43 los zat en heeft deze opnieuw vastgezet. Verweerster constateerde tevens een toename van de recessie en de ontsteking van het tandvlees.

Op 22 mei 2019 bezocht klaagster verweerster in verband met de periodieke controles van haar kinderen. Verweerster heeft naar aanleiding van de mededeling van klaagster dat zij nog niets had gehoord van de orthodontist en de parodontoloog contact met hen opgenomen en de bevindingen per e-mail van 7 juni 2019 aan klaagster doorgegeven.

Door de parodontoloog waren twee behandelopties voorgesteld waarbij de eerste optie met behoud van element 32 zeer dubieus was.

Bij brief van 11 juni 2019 heeft klaagster verweerster vervolgens aansprakelijk gesteld voor het verlies van element 32.

Verweerster stelt zich op het standpunt er alles aan te hebben gedaan om verlies van element 32 te voorkomen en klaagster tijdig voor beoordeling en behandeling van de recessie te hebben doorverwezen. Het feit dat klaagster meer dan een jaar heeft gewacht met het maken van een afspraak met de orthodontist komt voor risico van klaagster en kan verweerster niet worden verweten. Verweerster heeft zowel op 21 juni 2017 als op 24 januari 2018 een verwijsbrief naar de orthodontist geschreven met het verzoek advies te geven over de oorzaak van het ontstaan van de recessie en een behandelvoorstel te doen dan wel uit te voeren. Verweerster stelt hiermede te hebben gehandeld zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam tandarts in gelijke omstandigheden mocht worden verwacht.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg

Partijen zijn overeengekomen dit geschil bij bindend advies door de Geschilleninstantie Mondzorg te laten beslechten. De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerder is aangesloten bij de Geschilleninstantie Mondzorg en acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over het geschil.

Ontvankelijkheid

De Geschillencommissie Mondzorg overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klaagster heeft dit ongenoegen als klacht eerst voorgelegd aan verweerster en ondanks tussenkomst van de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] zijn partijen niet tot een oplossing gekomen. De Geschilleninstantie Mondzorg verklaart het geschil ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De Geschilleninstantie Mondzorg overweegt dat op de arts-patiënt relatie de Wet op de geneeskundige behandelingsovereenkomst (WGBO) van toepassing is. Deze Wet legt een zorgverlener de verplichting op bij de uitvoering van de behandelovereenkomst de zorg van een goed hulpverlener in acht te nemen en daarbij te handelen in overeenstemming met de op hem rustende verantwoordelijkheid voortvloeiende uit de voor de hulpverlener geldende professionele standaard.

De commissie stelt voorop dat voor aansprakelijkheid van verweerster vereist is dat voldoende aannemelijk is dat verweerster tekort is geschoten in het nakomen van de behandelovereenkomst. De aanwezigheid van onzorgvuldig handelen en/of nalaten is een vereiste voor aansprakelijkheid van verweerster. Van onzorgvuldigheid wordt gesproken indien niet volgens de regels der medische kunst is gehandeld en er een fout is gemaakt die een redelijk bekwaam en redelijk handelend beroepsgenoot in dezelfde omstandigheden niet zou hebben gemaakt. De tekortkoming moet aan verweerster kunnen worden verweten en klager moet door deze tekortkoming schade zijn toegebracht.

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerster op 21 juni 2017 tijdens de periodieke controle heeft geconstateerd en in het patiëntendossier heeft genoteerd dat er een recessie buccaal van het element 32 was ontstaan en er onderzoek naar de oorzaak en mogelijke behandeling geïndiceerd was. Verweerster heeft klaagster dezelfde dag een verwijsbrief meegegeven voor de orthodontist met het verzoek om advies over de recessie buccaal van element 32. Klaagster heeft nagelaten een afspraak met de orthodontist te maken. Verweerster heeft op 24 januari 2018 in het patiëntendossier genoteerd dat de buccale recessie ter plaatse van het element 32 bijna tot aan de wortelpunt was gevorderd en een röntgenfoto van het element gemaakt waar een apicale opklaring op te zien was. Verweerster heeft genoteerd dat de oorzaak van de recessie mogelijk door de draadspalk wordt veroorzaakt en het element verloren zal gaan als de wortel niet terug in het kaakbot wordt geplaatst. Verweerster heeft klaagster dezelfde dag nogmaals een verwijsbrief voor de orthodontist meegegeven.

De Geschilleninstantie Mondzorg is van oordeel dat verweerster juist heeft gehandeld door klaagster naar de orthodontist door te verwijzen voor advies en eventuele behandeling toen zij een forse recessie buccaal van het element 32 constateerde. Het feit dat verweerster hieraan geen gevolg aan heeft gegeven en pas ruim een jaar na de eerste verwijzing contact met de orthodontist heeft opgenomen kan verweerster niet verweten worden. Verweerster heeft in januari 2018, een half jaar na haar eerste verwijzing, zelfs een tweede keer een verwijsbrief voor de orthodontist meegegeven en een röntgenfoto van het element 32 gemaakt. Dat verweerster klaagster niet zou hebben geïnformeerd over de ernst van de recessie en de gevolgen van het niet tijdig behandelen komt de Geschilleninstantie Mondzorg onwaarschijnlijk voor. Verweerster heeft door klaagster voor advies en behandeling door te verwijzen gehandeld zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam tandarts mag worden verwacht. De klacht dat verweerster heeft nagelaten adequaat te handelen toen zij een recessie buccaal van het element constateerde en klaagster niet over de ernst hiervan heeft geïnformeerd, is ongegrond.

Nu de klacht ongegrond wordt verklaard bestaat er geen aanleiding tot het toekennen van een schadevergoeding.

Uitspraak

De Geschilleninstantie Mondzorg

- verklaart de klacht ongegrond;
- wijst een schadevergoeding af.

Namens de Geschilleninstantie Mondzorg,

Utrecht, 17 april 2020

Met verzenddatum, 19 mei 2020